

У перспективі доцільно проаналізувати особливості вербального вияву протиставленого концепту «АЛЬТРУЇЗМ» у німецьких публіцистичних текстах на матеріалі однакової суцільної вибірки з метою порівняльного опису інтеграційних процесів у німецькому суспільстві.

Список використаних джерел:

1. Огуй О.Д., Мельник Р. М. Становлення концептосистеми «СТАРАННІСТЬ, ПРАЦЬОВИТІСТЬ»: новий аспект дослідження // Актуальні проблеми германської філології: матеріали III. Міжнар. наук. конф., присвяченої 70-річчю від дня народження проф., д.філол. н. В.В. Левицького (10 – 12 квітня 2008 р.). Чернівці: Книги – XXI, 2008. С. 198–201.

2. Черська Ж.Б. Вербалізація концепту «ЕГОЇЗМ» у художній літературі першої половини ХХ ст. // Наукові записки національного університету «Острозька академія». Серія «Філологічна»: збірник наук.праць. Острог: Вид-во Націон. ун-ту «Острозька академія», 2014. Вип. 42. С. 178–181.

3. Welt: Die Welt. 2021 – 2022. Режим доступу: <http://www.welt.de>

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-281-7-40>

Shestakova A. S.

Higher Education Applicant, 3rd year student,

State University of Trade and Economics

Scientific adviser:

Yuvkovetska Yu.

Docent, PhD in Philosophical Sciences,

State University of Trade and Economics

ACTUALIZATION OF INTERNATIONAL COMMUNICATION AS A DRIVING FORCE OF SOCIO-CULTURAL LIFE OF SOCIETY

Intercultural communication is the main trend of modern human development, so let's discuss what international communication is. Intercultural communication is communication between representatives of different cultures and peoples, the main task of which is the expansion of cultural contacts in the conditions of cultural globalization. This is a dynamic and multifunctional state, which is an indicator of the development of culture

in society. Its phenomenon consists of the fact that international communication is completely open to the perception of foreign cultural elements and is capable of generating new ones, as well as transmitting its values to other cultures. In the process of intercultural communication, the sociocultural experience of an individual is transferred and gained, interacting subjects change, and new personal qualities are formed.

At the same time, intercultural communication is an «interaction of consciousness», which gives rise to various problems of acculturation:

1) assimilation (a person fully accepts the norms and values of a foreign culture);

2) separation (negation of another's culture while maintaining identification only with one's own culture);

3) marginalization (loss of identity with one's own culture and lack of identification with the majority culture);

4) integration (identification both with one's own culture and with the new culture).

Studies dealing with the issue of intercultural differences indicate three approaches to the analysis of intercultural communication:

1) the first approach is based on the classic positivist methodology of subject-object relations, which is represented by the concept of structural functionalism, the system method, and the concept of the information society.

2) the second approach is based on the methodological approach which is based on the cognitive model of subject-object relations, in which the sphere of communication stands out as a special ontological object.

3) the third (post-classical) approach says that society is considered as a network of communications; communications create an opportunity for self-description of society and its self-reproduction and appear as an active self-organized environment [1].

Modern conditions of globalization give rise to many problems of intercultural communication in modern society in the conditions of cultural globalization, which are caused by contradictions between the global and the local, the contradiction between the universal and the individual. This is explained by a number of reasons: the social environment is becoming tighter, cultural self-awareness is increasing, different peoples need dialogue. An important phenomenon exists – cultural adaptation – a process that ensures the protection of the individual in the situation of the information space; the influence of the sociocultural environment on the individual in the conditions of constant change in society. Cultural adaptation occurs in the context of a certain ethnic group, which is a type of cultural community determined by historical and symbolic-cultural attributes of ethnic identity.

As a result of the process of cultural adaptation, there are opportunities for cultural acculturation, cultural changes that occur as a result of contact with other ethnic persons. In the process of adaptation, a person acquires the ability to see the foreign world, the same way of its systematization and identification thanks to which they have the same means of interpreting the natural social world, their ethnic similarity [2].

Moreover, we want to discuss an equally important issue: foreign language as a means of international communication.

The process of adaptation in a new socio-cultural environment is associated with overcoming the language barrier, getting to know the norms of the international team. The first step to the further education of students is linguistic adaptation. The success of international communication largely depends on ethno psychological (due to the mental characteristics of national cultures), behavioral (due to the national-cultural specificity of communicative behavior) and national-cultural language characteristics.

One of the most effective ways of learning a foreign language is the total immersion of an individual in an English-speaking environment, because in practice we can see that Ukrainian students, going to study abroad, are in the same group with native speakers. In addition to live communication, there are also applications on the Internet. The most popular apps are: «Language. DNA of the nation», «Learn vocabulary», «FunEasyLearn», «Learn and play», «Simply Learn Ukrainian», «LanguageTool» and others. Another way to «immerse yourself» in another linguistic system is to use online courses, various Internet platforms, YouTube channels, pages in social networks, Internet forums etc [3].

To sum up, intercultural communication in the development of human civilization acts as a kind of connector of the existence of cultures themselves. The result of international communication is long-term adaptation to life in a foreign country, which develops in the following forms:

- 1) socio psychological,
- 2) socio-communicative
- 3) economic.

The main function of international communication is to achieve social and cultural identity while preserving the individuality of each of its elements.

References:

1. Language and intercultural communication. Collective monograph, 2014; веб-сайт. URL: dspace.pdaa.edu.ua:8080/bitstream/123456789/8113/1/Льченко%20А.М.%20Монографія%20Мова%20і%20Міжкультурна%20комунікація.pdf. (дата звернення: 11.11.2022)

2. Analysis of the problem of intercultural communication in the conditions of cultural globalization, 2011.: с. 97-98; с. 240; веб-сайт. URL: https://old-zdia.znu.edu.ua/gazeta/VISNIK_45_128.pdf (дата звернення: 11.11.2022)

3. Інтернет-комунікація у житті індивіда: веб-сайт. URL: <https://sites.google.com/view/bezpecnyj-internet/можливості-інтернету/навчання-за-допомогою-мережі-інтернет> (дата звернення: 11.11.2022)

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-281-7-41>

Шийка С. В.

*кандидат філологічних наук, доцент,
доцент кафедри журналістики та українознавства,
Національний університет водного господарства та
природокористування*

ІНТЕГРАЦІЙНІ ЗВ'ЯЗКИ УКРАЇНСЬКОГО АНТРОПОНІМА

Дослідження особливостей взаємозв'язку «власна особова назва – носій особового імені» в синхронічному та діахронічному вимірах і формування, на цій основі, окремих антропонімних лексико-семантичних груп або фреймів виступає важливим фактором формування цілісної національної наукової антропонімної системи і є проявом сучасних узагальнених, скоординованих і синергетичних європейських та світових інтеграційних процесів в українській історичній антропоніміці. Методика такого аналізу передбачає фіксацію пари «ім'я – особа, яка називається цим ім'ям» у певний історичний період, вивчення мотивації виникнення і використання особової назви, синхронізацію її з іншими лінгвістичними одиницями, а також з іменниками інших земель та соціально-історичних епох [9, с. 42; 10, с. 87]. Розглянемо з цих позицій ім'я Великої княгині Київської Ольги.

Давньоруську княгиню *Ольгу*, д.-рус. *Ольга* [5, с. 43] / *Солга* [5, с. 49] / *Олга* [6, с. 28] з династії Рюриковичів літописні джерела пов'язують з древлянською землею: *поимемъ жену его (Игора) Солгу за князь свои Маль* [5, с. 43]. Київська версія народження «праматері князів руських», висловлена І. Мицько, видається нам найбільш вірогідною [3, с. 8]. Інші, зокрема галицька та болгарська версії, мотивовані географічною назвою українського населеного пункту ймовірного місця народження правительки – с. Пліснеськ [4].